

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v trestnej veci obžalovanej **A. K. pre trestný čin skrátenia dane** podľa § 148 ods.5 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 prerokoval na neverejnom zasadnutí 17. decembra 2008 v Bratislave odvolanie obžalovanej A. K. proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 25. mája 2007, sp. zn. 1T 30/2002 a rozhodol

t a k t o :

Podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) prvostupňový rozsudok **sa zrušuje**.

Na základe § 259 ods. 1 zák. č. 141/1961 Zb. v znení neskorších predpisov (Tr. por.) vec **sa v r a c i a** Krajskému súdu v Trnave, aby ju v potrebnom **rozsahu znovu prejednal a rozhodol**.

O d ô v o d n e n i e :

Rozsudkom Krajského súdu v Trnave z 25. mája 2007, sp. zn. 1T 30/2002, bola obžalovaná A. K. uznaná za vinnú z trestného činu skrátenia dane a poistného podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. v znení účinnom do 31. decembra 2005 na skutkovom základe, že

- ako fyzická osoba podnikajúca pod názvom A. K. so sídlom Č. v zdaňovacom období I. štvrtroka roku 2000 vystavila pre odberateľa firmu G., faktúru č. 1/2000 zo dňa 10. januára 2000 na celkovú sumu 35 000 Sk, faktúru č. 2/2000 zo dňa 7. februára 2000 na celkovú sumu 35 000 Sk a faktúru č. 3/2000 zo dňa 20. marca 2000 na celkovú sumu 27 000 Sk, pričom pri týchto faktúrach neuplatnila daň z pridanej hodnoty a daň na výstupe neuviedla ani v daňovom priznaní podanom na Daňový úrad v Galante dňa 25. apríla 2000, hoci tak bola povinná vykonať v zmysle ustanovenia § 8 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani

z pridanej hodnoty, čím v zdaňovacom období I. štvrťroku roku 2000 skrátila daň v celkovej sume 22 310 Sk,

- v zdaňovacom období II. štvrťroku roku 2000 vystavila pre odberateľa firmu G. faktúru č. 4/2000 zo dňa 10. apríla 2000 na celkovú sumu 35 000 Sk, faktúru č. 5/2000 zo dňa 17. apríla 2000 na celkovú sumu 27 000 Sk, faktúru č. 6/2000 zo dňa 2. mája 2000 na celkovú sumu 35 000 Sk a faktúru č. 7/2000 zo dňa 25. marca 2000 na celkovú 35 000 Sk, pričom pri týchto faktúrach neuplatnila daň z pridanej hodnoty a daň na výstupe neuviedla ani v daňovom priznaní podanom na Daňový úrad v Galante dňa 24. júla 2000, hoci tak bola povinná vykonať v zmysle ustanovenia § 8 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, čím v uvedenom období skrátila daň v sume 30 360 Sk, taktiež v tom istom zdaňovacom období si v odpočte dane nárokovala sumu 171 897 Sk, ktorá predstavovala DPH z faktúry č.17/00 vystavenej firmou X., dňa 12. júna 2000 na celkovú sumu 919 255 Sk za sprostredkovanie a predaj výrobkov, úhrada faktúry mala byť prevedená dňa 13. júna 2000, avšak preverením daňového úradu bolo zistené, že firma X.faktúru č. 17/00 nevystavila a úhradu neobdržala, teda obvinená si v odpočte dane nárokovala sumu 171 897 Sk neoprávnene, pretože svoj nárok na odpočet nedoložila daňovým dokladom, ktorý vyhotovil platiteľ a dokladom o zaplatení dane platiteľovi, čím nesplnila podmienky nároku na odpočet v zmysle § 20 ods. 2 písm. c/, písm. d/ zák. č. 289/1995 Z. z., čím skrátila daň v sume 171 897 Sk a v zdaňovacom období II. štvrťroku roku 2000 celkove skrátila daň v sume 202 257 Sk,

- v zdaňovacom období III. štvrťroku roku 2000 si v odpočte dane nárokovala sumu 32 430 Sk, ktorá predstavovala DPH z faktúry č. 22/00 vystavenej firmou X., dňa 8. augusta 2000 na celkovú sumu 173 430 Sk za sprostredkovanie dodávky tovaru, ďalej si v odpočte dane nárokovala sumu 132 595 Sk a sumu 138 305,60 Sk, ktoré predstavovali DPH z faktúr č. 73/00 a č. 88/00 vystavených firmou D., dňa 15. júla 2000 na celkovú sumu 709 095 Sk a dňa 30. júla 2000 na celkovú sumu 739 634,20 Sk za sprostredkovanie dodávky tovaru, pričom preverením daňového úradu bolo zistené, že obvinená si v odpočte dane nárokovala sumy 32 430 Sk, 132 595 Sk a 138 305,60 Sk neoprávnene, pretože svoj nárok na odpočet nedoložila daňovým dokladom, ktorí vyhotovili platitelia a dokladom o zaplatení dane platiteľovi, čím nesplnila podmienky nároku na odpočet v zmysle § 20 ods. 2 písm. c/ zák. č. 289/1995 Z. z. a takto skrátila daň v sume 303 330,60 Sk, taktiež v tom istom zdaňovacom období si v odpočte dane nárokovala sumy 144 016,20 Sk a 10 005 Sk, ktoré predstavovali

DPH z faktúr č. 59 a č. 116 vystavených firmou D., dňa 30. júna 2000 na celkovú sumu 770 173,40 Sk a dňa 19. októbra 2000 na celkovú sumu 53 505 Sk za sprostredkovanie dodávky tovaru, pričom na základe preverenia daňového úradu si obvinená v odpočte dane nárokovala sumy 144 016,20 Sk a 10 005 Sk neoprávnene, pretože zdaniteľné plnenie nebolo uskutočnené dodávateľom uvedeným na predmetných faktúrach, faktúry neboli dodávateľom vystavené a úhrada nebola uskutočnená, neboli tak splnené podmienky nároku na odpočet v zmysle § 2 ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. d/ zák. č. 289/1995 Z. z., čím skrátila daň v sume 154 021,20 Sk a celkovo v zdaňovacom období III. štvrťroku roku 2000 skrátila daň v sume 457 352 Sk,

- v zdaňovacom období IV. štvrťroku roku 2000 vystavila pre odberateľa G. faktúru č. 11/2000 zo dňa 23. októbra 2000 na sumu 70 000 Sk, faktúru č. 13/2000 zo dňa 16. októbra 2000 na sumu 35 000 Sk, faktúru č. 16/2000 zo dňa 8. novembra 2000 na sumu 35 000 Sk, faktúru č. 17/2000 zo dňa 27. novembra 2000 na sumu 35 000 Sk a faktúru č. 20/2000 zo dňa 7. decembra 2000 na sumu 70 000 Sk, pričom pri týchto faktúrach neuplatnila daň z pridanej hodnoty a daň na výstupe neuviedla ani v daňovom priznaní podanom na Daňovom úrade Galanta dňa 25. januára 2001, hoci tak bola povinná vykonať v zmysle ustanovenia § 8 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty, čím skrátila daň v sume 56 350 Sk, taktiež v tom istom zdaňovacom období si v odpočte dane nárokovala sumu 56 004,10 Sk, ktorá predstavovala DPH z faktúry č. 34/00 vystavenej dodávateľom firmou X., dňa 2. októbra 2000 na celkovú sumu 299 500 Sk za sprostredkovanie a dodávku tovaru, ďalej si v odpočte dane nárokovala sumy 19 780 Sk, 73 562,40 Sk a 65 479,80 Sk, ktoré predstavovali DPH z faktúr č. 283/2000, č. 310/2000 a č. 311/2000 vystavených firmou E., dňa 18. decembra 2000 na celkovú sumu 105 780 Sk, dňa 29. decembra 2000 na celkovú sumu 809 186,40 Sk a dňa 29. decembra 2000 na celkovú sumu 720 277,20 Sk za predaj pšenice, ďalej si v odpočte dane nárokovala sumy 213 948,30 Sk, 153 207,10 Sk, 209 714,20 Sk a 212 236,10 Sk, ktoré predstavovali DPH z faktúr č. 232, č. 241, č. 242 a č. 258 vystavených firmou V., dňa 27. novembra 2000 na celkovú sumu 1 144 158,30 Sk, dňa 28. novembra 2000 na celkovú sumu 819 355,10 Sk, dňa 28. novembra 2000 na celkovú sumu 1 121 515,20 Sk a dňa 30. novembra 2000 na celkovú sumu 1 135 001,40 Sk za sprostredkovanie predaja a rovnako si v odpočte dane nárokovala 175 950 Sk a 215 237 Sk, ktoré predstavovali DPH z faktúr č. 422/2000 a č. 433/2000 vystavených pre firmu G., dňa 9. októbra 2000 na celkovú sumu 940 950 Sk a dňa 11. októbra 2000 na celkovú sumu 1 151 050 Sk za sprostredkovanie nákupu, avšak na základe preverovania daňového úradu

bolo zistené, že v odpočte dane si obvinená nárokovala sumy 56 004,10 Sk, 19 780 Sk, 73 562,40 Sk, 65 479,80 Sk, 213 948,30 Sk, 153 207,10 Sk, 209 714,20 Sk, 212 236,10 Sk, 175 950 Sk a 215 237 Sk neoprávnene, pretože zdaniteľné plnenie nebolo uskutočnené dodávateľom uvedeným na predmetných faktúrach, faktúry neboli dodávateľom vystavené a úhrada nebola uskutočnená a neboli splnené podmienky nároku na odpočet v zmysle § 20 ods. 2 písm. a/, písm. c/, písm. d/ zák. č. 289/1995 Z. z. a v zdaňovacom období IV. štvrťroku roku 2000 skrátila daň v celkovej sume 1 451 499 Sk a za celé zdaňovacie obdobie roku 2000 spolu vo výške 2 133 388 Sk,

- ako súkromná podnikateľka vykonávajúca podnikateľskú činnosť na základe živnostenského listu pod č. Ž. zo dňa 13. januára 1998 pod menom A. K. so sídlom Č., okres Galanta, v priebehu roku 2000 do účtovnej evidencie postupne zaradila fiktívne dodávateľské faktúry o výdajoch pre spoločnosť E., faktúry č. 311/2000, 310/2000, 283/2000 pre spoločnosť D., faktúry č. 59/2000, 116/2000 pre spoločnosť X. Bratislava, Rovniankova č. 5, faktúry č. 17/2000, 22/2000, 34/2000, pre spoločnosť G., faktúry č. 433/2000, 422/2000, pre spoločnosť V. faktúry č. 232/2000, 241/2000, 242/2000, 258/2000 a pre spoločnosť D., faktúry č. 73/2000 a 88/2000, ktoré slúžili ako podklady k podaniu daňového priznania na dani z príjmov fyzických osôb čím neoprávnene znížila základ dane a skrátila daň z príjmu fyzických osôb za zdaňovacie obdobie roku 2000 vo výške 2 625 720 Sk všetku ku škode štátneho rozpočtu Slovenskej republiky.

Za to jej bol podľa § 148 ods. 5 Tr. zák. uložený trest odňatia slobody vo výmere päť rokov.

Podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. bola obžalovaná pre výkon trestu zaradená do druhej nápravno výchovnej skupiny.

Proti tomuto rozsudku podala v zákonnej lehote odvolanie obžalovaná A. K. prostredníctvom svojej obhajkyne.

V písomných dôvodoch odvolania uviedla, že Krajský súd v Trnave neúplne zistil skutkový stav veci. Pre náležité objasnenie veci, najmä pre posúdenie subjektívnej stránky skutkovej podstaty trestného činu je potrebné vykonať ďalšie dôkazy, resp. opakovať výsluchy už vypočutých svedkov. Doteraz vykonané dôkazy neposkytujú spoľahlivý podklad

pre záver súdu, že obžalovaná konala v úmysle skrátiť daň. Sama sa stala obeťou neznámej skupiny ľudí, ktorí ju podviedli a podstrčili jej neexistujúce faktúry. Toto si uvedomila však až v priebehu trestného konania. Nemala odkiaľ vedieť, že ide o falošných zástupcov spoločností, ktorí príjmy neuvedú v daňových priznaniach.

Navrhla, aby odvolací súd podľa § 258 ods. 1 písm. b/, písm. c/ Tr. por. zrušil prvostupňový rozsudok a vec vrátil krajskému súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol

Najvyšší súd Slovenskej republiky, na podklade podaného odvolania, preskúmal v rozsahu § 254 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov prvostupňového rozsudku, proti ktorým môže odvolateľ podať odvolanie i správnosť postupu konania, ktoré rozsudku predchádzalo, prihliadajúc pri tom i na chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané.

Po splnení prieskumnej povinnosti odvolací súd zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je:

chybný pre nejasnosť a neúplnosť skutkových zistení najmä preto, že sa nevyrovnal náležite so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie (§ 258 ods. 1 písm. b/ Tr. por.),

sú pochybnosti o správnosti skutkových zistení, na objasnenie veci treba dôkazy opakovať a vykonať ďalšie dôkazy a ich vykonanie pred odvolacím súdom by znamenalo nahrádzať činnosť súdu prvého stupňa (písm. c/ § 258 ods. 1 Tr. por.),

nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. a v podstate je nepreskúmateľný.

Postupom podľa § 263 ods. 1 písm. b/ Tr. por. odvolací súd v posudzovanej veci rozhodoval o odvolaní na neverejnom zasadnutí, pretože zistil závady, ktoré nebolo možné odstrániť na verejnom zasadnutí.

Podľa § 2 ods. 5 Tr. por. orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci a to v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie. S rovnakou

starostlivosťou objasňujú okolnosti svedčiace proti obvinenému ako aj okolnosti, ktoré svedčia v jeho prospech a v oboch smeroch vykonávajú dôkazy, nečakajúc na návrh strán.

Obžaloba Krajského prokurátora v Trnave z 18. novembra 2002, č. 2Kv 26/02-21 kladie obžalovanej A. K. za vinu, že skrátila daň vo veľkom rozsahu, a to v dvoch spôsobmi konania. Vo vzťahu k firme G. Sereď pri faktúrach konkretizovaných v skutkovej vete a v príslušnom zdaňovacom období, neuplatnila daň z pridanej hodnoty a daň na výstupe neuviedla ani v daňovom priznaní podanom na daňový úrad, hoci tak bola povinná vykonať v zmysle ustanovenia § 8 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty. Druhý spôsob, ktorým obžalovaná mala skrátiť daň je ten, že v konkrétnom zdaňovacom období si v odpočte dane mala nárokovať konkrétne sumy, ktoré predstavovali DPH z faktúr vystavených spoločnosťami X., D., D., E., V. a G., hoci tieto spoločnosti v skutkovej vete konkretizované faktúry nevystavili, úhradu za sprostredkovanie dodávky tovaru, predaja a nákupu od obžalovanej neobdržali. Obžalovaná si v odpočte daní nárokovala sumy neoprávnene, pretože nesplnila podmienky nároku na odpočet dane.

V prípade konania obžalovanej A. K. vo vzťahu k firme G., na základe vykonaného dokazovania, výsluchov svedkov L. P., M. K., J. M., ale najmä na základe listinných dôkazov, ktoré sú súčasťou spisu, odvolací súd nemal o vine obžalovanej žiadne pochybnosti. Už v tomto štádiu konania možno konštatovať, že obžalovaná svojim konaním naplnila žalovaný trestný čin skrátene dane po subjektívnej i objektívnej stránke.

Obžalovaná K. zabezpečovala pre firmu G. sprostredkovanie prepravy chrenu z Maďarska do konzervárne v Českej republike. Za každú prepravu fakturovala sumu konkretizovanú v skutkovej vete rozsudku. Na prepravu si najímala prepravcov - svedkov M. P. a K., ktorí samotnú prepravu realizovali. Jednalo sa o medzinárodnú prepravu, ktorá bola v čase skutku v zmysle ustanovenia § 39 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov oslobodená od dane, faktúry za prepravu preto pre daňový subjekt - obžalovanú K. vystavovali bez uplatnenia dane z pridanej hodnoty. Obžalovaná K. tým, že prepravcom P., M. a K. uhradila sumu vždy nižšiu, než akú v skutočnosti prijala od firmy G., bola povinná uplatniť daň najmenej z ceny predstavujúcej rozdiel medzi sumou, ktorú sama za prepravu fakturovala a ktorú uhradila prepravcom.

Obžalovaná A. K. sa ako daňový subjekt dopustila v konkrétnych zdaňovacích obdobiach krátenia dane tým, že u konkrétnych faktúr ustálených v skutkovej vete rozsudku neuplatnila daň z pridanej hodnoty, hoci tak bola povinná vykonať v zmysle ustanovenia § 8 zák. č. 289/1995 Z. z. o dani z pridanej hodnoty.

Obžalovaná v tomto smere na svoju obhajobu uviedla len toľko, že pokiaľ vedela, v prípade medzinárodnej prepravy z Maďarska do Čiech sa DPH neuplatňovala. Takáto obhajoba obžalovanej by bola relevantná, pokiaľ by prepravcom vyplatila sumu v takej výške, ako ju sama vyfakturovala firme, pre ktorú prepravu sprostredkovala. Sama však uhrádzala prepravcom sumy nižšie v priemere o viac ako 10 000 Sk v porovnaní s tými, ktoré fakturovala pre seba za sprostredkovanie prepravy.

Vo vzťahu k druhému spôsobu konania obžalovanej, ktorým mala skrátiť daň však orgány činné v trestnom konaní a ani súd dostatočne nepreverovali obhajobu obžalovanej a nezaoberali sa dôsledne najmä subjektívnou stránkou jej konania.

Obžalovaná svoje obhajobné tvrdenia založila na tom, že sa na ňu nakontaktovali pre ňu dovtedy neznáme osoby, ktoré vystupovali ako zástupcovia konkrétnej spoločnosti, predložili jej overenú fotokópiu výpisu z obchodného registra, fotokópiu o registrácii DPH a dohodli sa na činnosti, ktorú pre ňu vykonajú. Táto dohodnutá činnosť bola skutočne aj vykonaná, za čo jej bola predložená faktúra, podpísala príjmové a výdavkové doklady a ona dohodnutú činnosť na základe faktúry zaplatila. O tom, že išlo o falošných zástupcov firiem sa dozvedela až v rámci trestného konania.

S takýmto obhajobným prednesom obžalovanej korešpondujú i niektoré v konaní produkované dôkazy. Z výpovede svedka Z. P. vyplýva, že je konateľom i majiteľom spoločnosti X., avšak táto spoločnosť nikdy žiadnu obchodnú činnosť nevyvíjala, nepozná predmet činnosti tejto spoločnosti, nemá výpis z obchodného registra, nemá pečiatku spoločnosti a nevie ani, kde je jej sídlo. Predmetnú spoločnosť mal kúpiť v pohostinstve od neznámych mužov za odplatu 50 000 Sk. Obžalovanú K. nepozná, nikdy s ňou nerokoval.

Napriek takejto výpovedi konateľa a majiteľa spoločnosti X., z účtovníctva obžalovanej K. vyplýva, že s touto firmou sa dohodla na sprostredkovaní dodávky tovaru, sprostredkovaní a predaji výrobkov. Za túto činnosť tejto spoločnosti aj zaplatila.

Bude preto potrebné, aby obžalovaná bola opätovne podrobne vypočutá, aby konkretizovala, s kým rokovala a uzatvárala zmluvy za firmu X. Uviedla, že v niektorých prípadoch boli zmluvy uzatvorené len ústne. Obžalovaná by mala objasniť, akým spôsobom si overovala dôveryhodnosť obchodných zástupcov firmy X., s ktorými rokovala a ktorých dovtedy nepoznala, či žiadala od nich preukazy totožnosti, či v skutočnosti sú osobami oprávnenými uzatvárať obchody za predmetnú firmu, či jej boli niekým doporučení, na základe čoho im dôverovala pri prvom stretnutí natoľko, že jej na uzatvorenie obchodu postačila zmluva len v ústnej forme. Mala by ďalej objasniť, čo konkrétne bolo predmetom týchto zmlúv, dodávka akého tovaru bola predmetom sprostredkovania, resp. predaj akých výrobkov bol predmetom uzatvorených zmlúv, ako ďalej s tovarom nakladala a mala by o tom predložiť súvisiace doklady, napr. dodacie listy a pod. Výsluch obžalovanej na hlavnom pojednávaní (č. l. 507) je v tomto smere absolútne nepostačujúci. Strohé konštatovanie, že obžalovaná vypovedá zhodne ako na č. l. 29-38 je absolútne nepostačujúce, keďže obžalovaná v prípravnom konaní uviedla len, že sa jednalo o sprostredkovanie pšenice a jednala s konateľom spoločnosti Z. P., čo však tento svedok poprel. V tejto súvislosti bude potrebné opätovne vypočuť i svedka Z. P. za účelom posúdenia vierohodnosti jeho výpovede. Svedok by mal objasniť od koho konkrétne kúpil firmu X. S týmito osobami musel byť v kontakte viackrát, musel im dať k dispozícii svoje doklady, aby firma mohla byť i v obchodnom registri prevedená na jeho osobu ako majiteľa a konateľa. Bude tiež potrebné odstrániť rozpory vo výpovedi svedka, ktorý tvrdí, že obžalovanú nepozná, resp. videl ju len raz u jej sestry, ale nevedel ani ako sa volá a nikdy s ňou obchodne nerokoval a výpoveďou obžalovanej, ktorá v prípravnom konaní vypovedala, že jednala s konateľom pánom P. (č. l. 37), ale na hlavnom pojednávaní už po doplňujúcich otázkach predsedu senátu uviedla, že so svedkom P. obchodne nejednala (č. l. 509).

Podobne pokiaľ ide o spoločnosť D. konateľ spoločnosti vypovedal, že spoločnosť s obžalovanou neuzatvorila žiadnu zmluvu, pretože spoločnosť v tomto období ani nevyvíjala žiadnu činnosť. Bola založená len účelovo, na kúpu fabriky.

Obžalovaná v prípravnom konaní, na hlavnom pojednávaní nebola vypočutá vôbec, (č. l. 38) vypovedala, že sa jednalo o sprostredkovanie pšenice, kontrakt bol uskutočnený, zaplatila v hotovosti. Jednala so zástupcom firmy, ktorý sa jej preukázal občianskym preukazom.

Pri opätovnom výsluchu obžalovanej bude potrebné, aby objasnila otázku, akým spôsobom si overovala, či osoba, ktorá sa jej preukázala ako zástupca spoločnosti D. je oprávnená uzatvárať obchody v mene spoločnosti, keďže to nemal byť konateľ spoločnosti, prečo neuzatvorila písomnú zmluvu, na základe čoho dôverovala tejto osobe, ktorú nepoznala, kedy jej predmet zmluvy – pšenica bola dodaná a kým, kde ju skladovala, komu ju ďalej predala, keďže išlo len o sprostredkovanie dodávky tovaru a predložila s tým súvisiace doklady.

Obdobná je situácia i vo vzťahu k spoločnosti D.. Obžalovaná k týmto faktúram v podstate vypočutá nebola. V prípravnom konaní č. I. 37 sa obmedzila iba na vyjadrenie, že sa jednalo o sprostredkovanie pšenice, jednala s neznámou osobou, ktorej meno nevie, ale nebol to konateľ spoločnosti. Za pšenicu zaplatila v hotovosti. Na hlavnom pojednávaní, napriek tomu, že nevyužila zákonom jej dané právo odmietnuť vypovedať, k týmto okolnostiam vypočutá nebola vôbec.

Súd sa vôbec nevyporiadal s okolnosťou vyplývajúcou z ďalšieho dokazovania, že v čase uzatvárania zmlúv už spoločnosť D. figurovala pod novým obchodným menom H.. Obžalovaná v rámci daňovej kontroly uviedla, že dodá zmluvy, na základe ktorých boli fakturované sumy za sprostredkovanie dodávky tovaru, preto bude opätovne potrebné obžalovanú vypočuť na tieto okolnosti a vyzvať ju na predloženie súvisiacich dokladov.

Vo vzťahu k obchodným aktivitám obžalovanej a firmy E., obžalovaná tak ako v predchádzajúcich prípadoch vlastne doposiaľ vypočutá nebola. Konateľ spoločnosti, svedok P. B., bol vypočutý len v rámci prípravného konania (č. I. 59). Predmetom zmlúv mal byť predaj pšenice a sprostredkovanie dopravy.

Daňovou kontrolou bolo zistené, na základe predložených dokladov, že obžalovaná mala v dvoch prípadoch od firmy E. kúpiť pšenicu. Faktúry sú však bez dodacích listov preukazujúcich skutočnú dodávku pšenice. Bolo tiež zistené, že obžalovaná následne už nevystavila odberateľskú faktúru na predaj pšenice a z výkazu o majetku a záväzkoch, ktorý je súčasťou daňového priznania vyplýva, že obžalovaná mala nulové zásoby. Nemala tiež skladové priestory, kde by pšenicu skladovala.

Úlohou súdu preto bude obžalovanú vypočuť na tieto okolnosti. Kedy jej bola firmou E. pšenica dodaná, kde sú o tom evidované dodacie listy, kde pšenicu skladovala, komu ju ďalej predala a doložila doklady o predaji pšenice. Bude potrebné tiež obžalovanú vypočuť na to, s kým uzatvorila obchod s firmou E. a v tejto súvislosti bude potrebné na hlavnom pojednávaní vypočuť i svedka P. B..

Vo vzťahu k zmluve č. 283/2000, ktorej predmetom malo byť sprostredkovanie dopravy, treba obžalovanú vypočuť na to, o akú dopravu sa jednalo, ktorý prepravca dopravu realizoval a v tejto súvislosti bude potrebné predložiť súvisiace doklady, napr. záznam o prevádzke motorového vozidla a vypočuť osobu, ktorá prepravu realizovala - vodiča auta.

Na hlavnom pojednávaní obžalovaná K. vypovedala, že firmu V. pozná a obchodovala s ňou tým spôsobom, že oni jej dodávali pšenicu, ktorú následne ona dodávala priamo do mlyna v P. a v K.. Mlyn jej zaplatil za dodávku pšenice a ona z toho zaplatila za pšenicu dodávateľovi, teda firme V.. Tvrdila, že v týchto mlynoch musia byť aj doklady o dodávkach pšenice.

Výpoveď obžalovanej je v rozpore s výpoveďou správcu konkurznej podstaty svedka Ing. O. T. č. l. 75, ktorý uviedol, že rozhodnutím Krajského súdu v Bratislave z februára 1998 bol na majetok spoločnosti V. vyhlásený konkurz, čo znamená, že táto spoločnosť od 27. februára 1998 nevyvíjala žiadnu obchodnú činnosť

Na uvedený rozpor obžalovaná vypočutá nebola.

Pre objasnenie veci by bolo vhodné vypočuť i kompetentných pracovníkov mlynov v P. a v K., kam obžalovaná mala podľa jej vyjadrenia dodávať pšenicu a o jej dodávkach by tam mali byť doklady zrejme vo forme dodacích listov, faktúr a pod. Bude potrebné preveriť toto tvrdenie obžalovanej, totiž či skutočne v inkriminovanom období do týchto mlynov pšenicu dodávala a v akom rozsahu.

Napokon i k obchodným aktivitám vo vzťahu k firme G. obžalovaná doposiaľ vypočutá nebola. V prípravnom konaní č. l. 37 len všeobecne uviedla, že sa jednalo

o sprostredkovanie pšenice, kontrakt riadne realizovala a za pšenicu zaplatila v zmysle faktúr. Osobu, s ktorou rokovala nepozná. Na hlavnom pojednávaní obžalovaná vypočutá nebola.

Konateľ tejto spoločnosti svedok T. vypovedal, že obžalovanú nepozná, v inkriminovanej dobe jeho firma nevyvíjala žiadnu obchodnú činnosť a faktúry, ktoré mu boli predložené vyšetrovateľom označil ako falošné.

Aj v tomto prípade bude potrebné obžalovanú podrobne opätovne vypočuť na okolnosti týchto kontraktov.

Rozsudok Krajského súdu v Trnave je v týchto súvislostiach v podstate nepreskúmateľný a nezodpovedá ustanoveniu § 125 Tr. por. Z dôvodov rozhodnutia nie je možné zistiť, ktoré skutočnosti vzal súd za dokázané, o ktoré dôkazy svoje skutkové zistenia oprel a akými úvahami sa riadil pri hodnotení vykonaných dôkazov, najmä ak si aj vzájomne odporujú. Z odôvodnenia rozsudku nie je ani zrejmé, ako sa súd vypořiadal s obhajobou obžalovanej K. a akými právnymi úvahami sa spravoval pri posudzovaní dokázaných skutočností podľa príslušných ustanovení zákona v otázke viny a trestu. V posudzovanom prípade súd dostatočne v odôvodnení rozsudku neobjasnil otázku posúdenia subjektívnej stránky skutkovej podstaty žalovaného trestného činu.

Až po vykonaní dokazovania v naznačenom smere a vykonaní ďalších dôkazov, ktorých potreba vykonania vyvstane v priebehu dokazovania, bude možné náležite zistiť skutkový stav veci v rozsahu nevyhnutnom na rozhodnutie (§ 2 ods. 5 Tr. por.), vykonané dôkazy vyhodnotiť v súlade s § 2 ods. 6 Tr. por. a rozhodnúť o obžalobnom návrhu prokurátora.

Na podklade týchto úvah Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.

V Bratislave 17. decembra 2008

JUDr. M. L i p o v s k ý , v. r.
predseda senátu

Vypracovala: JUDr. Jana Serbová

Za správnosť vyhotovenia: Anna Halászová